

КОКИЧЕТО И МИНЗУХАРА ЦЪВНАХА

Слънцето зашиба съ лжчитѣ си
тѣжнитѣ полянки и събуди заспа-
лото кокиче. Нѣжно, бѣло, съ при-
ведена главица, то се усмихна на
слънцето. Повика и своя най-вѣ-
ренъ другаръ — жълтиятъ минзухаръ.

Тѣ сж сираци и се обичатъ като
братъ и сестрица.

Минзухарътъ застана гордо и
разказа своята зимна историйка.

Бѣлото кокиче, съ наведена
главица, слуша . . .

Ала скоро детскитѣ очички ги
забелязаха. И палавитѣ имъ рж-
чички жестоко зашаваха върху нѣж-
нитѣ цвѣтове. И срамежливото ко-
киче и гордиятъ минзухаръ наки-
чиха детскитѣ главички.

Радостни пѣсни оглушиха тѣж-
нитѣ поляни.

Юлиана Ил. Стефанова,
у-ка IV-а отд. гара П.-Тръбмешъ.

ВЕЛИКАНЪТЪ ТИМНЕТУ.

Живѣлъ нѣкога самотенъ вели-
канъ. Викали го Тимнету. Единъ
день, натъженъ и замисленъ, той
заспалъ съ отворена уста. Когато
се събудилъ, усѣтилъ, че е влѣзла
мишка въ гърлото му. Отишелъ
при докторъ Изегримъ да го из-
лѣкува.

Докторътъ му казалъ, че има
само едно лѣкарство: трѣбва да
глътне котка, за да улови мишката.

Превелъ отъ нѣмски: Атанасъ Вл. Атана-
совъ, уч. IV отд. Нѣмско у-ще—Пловдивъ.

ЩЪРКЕЛЪ

Ей го въ старото гнѣздо,
пакъ на сжщото мѣсто,
се изправилъ и къмъ насъ
вика щъркътъ съ ясенъ гласъ:

„Зимата си отиде,
вече пролѣтътъ дойде,
и на припецитѣ пакъ
цѣвна веселъ кукурякъ.

А до него въ хресталака
срамежлива синеока
крий се малка теменужка,
пролѣтната мила дружка.

Зеленѣятъ се поляни
отъ слънчеви лжчи огрѣни
и се чуе чикъ-чирикъ—
веселиятъ врабчовъ викъ.“

Петъръ Ст. Райковъ

ПРОЛѢТЪ

Пролѣтътъ пристигна,
весела засмѣна,
всѣки я посрещна
съсъ нова премѣна.

Тя донесе радостъ
по поля и двори,
съ веселъ гласъ на всички
сладко проговори:

„Ставайте, дечица,
главички дигнете,
вижте пакъ на двора
поникнало цвѣте!“

Ели Т. Измирлиева
у-ка IV-б отд. у-ще Елинъ-Пелинъ—София.